

(Iv 10, 27-30)

Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom. Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke. Otac moj, koji mi ih daje, veći je od svih i nitko ih ne može ugrabiti iz ruke Očeve. Ja i Otac jedno smo."

Nedjelja Dobrog Pastira vrlo slikovito govori o odnosu Isusa prema nama. Pastir i stado. Dosta je to neobična slika za današnje vrijeme, ne tako česta u vremenu u kojem djeca crtaju ljubičastu kravu, a i većina drugih životinja imaju onu boju koju nose u nekom crtanom filmu, na nekoj reklami ili na omotu čokolade. Pa kad im na vjeronauku objasniš sliku pastira i stada, onda kažu: „*Fuj, to smrdi, čoban i ovce...!*“

I tako shvatiš koliko smo kao društvo nazadovali u kulturi, u vrednovanju ljudskog rada, u temeljnom poznavanju stvarnog života. Prestali smo cijeliti posao. Stvarni posao. Djeca odrastaju

zaluđena idejom o brznoj zaradi i o nekakvim modernim poslovima koji ne traže nikakav napor.

A ono što nam donosi kruh na stol nije lagano. Ono što nam donosi kruh na stol nije nikakva tipka, aplikacija ili oblak memorije..., nego stvarni trud i rad nečijih ruku.

I zato već godinama imamo popis deficitarnih zanimanja. To su zanimanja kojih kronično nedostaje. Nisu privlačna. Zato što traže da se čovjek doista nečemu posveti. A čemu će se posvetiti dijete koje nikad nije vidjelo kako se obrađuje zemlja, kako se čuvaju stada ili kako se radi neki teži posao?

Nažalost, i svećeništvo je postalo deficitarno zanimanje. U odnosu na neka ne tako davna vremena, pao je broj duhovnih zvanja. Kažu: nije

dovoljno moderno. Nije dovoljno privlačno mladima. Nije dovoljno popularno. Iskreno, nisam za ideju moderniziranja svećeničkog zvanja. Svećeništvo u svojoj biti počiva na poslanju, na pastoralu, a to u prijevodu znači „pastirski pristup“. Dakle, biti s ljudima. Biti u odnosu koji ukazuje na ljepotu povezanosti pastira i stada.

I onaj tko želi biti svećenik, taj prihvaća da mu je cijeli život usmjeren prema drugim ljudima, a ne prema sebi. Pa dok današnja kultura, odgoj i mentalitet od djece i mladih stvaraju ovisnike o virtualnom svijetu i zatvara ih u svijet bez drugih, svećeništvo i dalje mora ostati živo, stvarno događanje između ljudi. Pastoral, pastirski pristup, je služenje stadu, a ne nekakvo serviranje polovične duhovnosti preko internetskih mreža.

Svećenik se može i treba prilagođavati vremenu u kojem živi, ali svoje poslanje treba najvećim dijelom ostvarivati u stvarnom susretu s ljudima. Ljudi su toga željni i potrebni po svojoj naravi – čovjek je društveno biće.

Sva tehnologija današnjice treba poslužiti za lakši protok informacija o događanjima u župi, ali pogled na župnu internet stranicu ne može i ne smije ostati jedina veza župljana i župnika, vjernika i svećenika.

A mi smo postali vrlo komotni kao društvo: kiša pada – ne idem na misu. Sunce grije – ne idem na misu. Pa hajde, da zadovoljim formu, pročitat ću nešto na internetu ili ću pogledati misu „online“. I sad zamislite stvarnog pastira kako hrani svoje ovce „online“. Pa im na nekom zidu

pušta slike hrane i vode. Pa to stado je i dalje i gladno i žedno. Ali kada pastir dođe među njih, već su mirnije. Čim progovori, prepoznaju mu glas. Ali dok pastira nema, u stadu vlada kaos, nered. I danas, ako nema svećenika, ljudi izmišljaju neke svoje načine za zadovoljenje duhovnih potreba, pa odu u koje kakve zajednice s iskrivljenom duhovnošću ili si sami tumače duhovnost na način kako su negdje pronašli u bespućima interneta.

I do koje mjere onda treba modernizirati svećenički poziv? Zar do te mjere da svećenika uopće više ne susrećemo? Razumijem da je uredski posao, većinu dokumentacije i administraciju puno lakše odraditi putem e-maila,

ali danas više mislim na ono što se tiče duhovnog dobra vjernika.

Danas imamo i neke svećenike koji su po pitanju moderne tehnologije otišli u krajnost: svaku sekundu osvježavaju obavijesti na internetu, prenose putem raznih platformi sve svoje mise, pobožnosti, klanjanja, susrete... i ljudi se naviknu na takav pastoral. Oni su kod kuće, crkva je više prazna nego li puna, a pastir je u nekom smislu privatizirao ono što treba biti čin cijele zajednice i pretvorio se u spikera, tehničara, snimatelja i montažera.

Zato smatram da svećenički poziv treba prihvatiti u njegovoj tradicionalnosti što je više moguće. Umjesto da svećenik služi internetu, on treba služiti živom narodu. I neka je svećeništvo

danas sto puta deficitarno zanimanje, ono u stvarnosti mora uvijek biti usmjereno prema narodu, a ne prema monitoru, ekranu i displeju.

I zato danas, na Nedjelju Dobrog Pastira i Svjetski dan molitve za duhovna zvanja, molimo da bude dovoljno svećenika. Ali, usuđujem se reći, ne bilo kakvih! Nije svećeništvo nekakvo zanimanje koje biraš jer za ništa drugo nisi, nego je to poziv koji prihvaćaš zato što si stvoren samo za to i ništa drugo.

Amen.